

Fredag 27 augusti

Detta VB-nummer är ett av dem som sprids till ett större antal läsare utanför den vanliga kretsen i Lund med omnejd. Nästa av det här slaget kommer om cirka en månad. Välkomna med bidrag - rapporter från hemkommunen eller något helt annat (se t.ex. v-distriktordföranden Jesper Krenchels recept i detta nummer). Är du intresserad av att prenumerera på VB varje vecka så står det upptill på baksidan hur man gör.

Känner ni stanken?

De senaste dagarna har v-distriktets samlade förmögenhet sjunkit med cirka 9 000 kr. Det är de tusen aktierna i S-E-banken som har sjunkit med cirka nio kronor stycket.

Vi tror dock att distriktskassören sover rätt gott i alla fall. Aktierna köptes när de stod i 8.90. Nu ligger de, trots den senaste försvagningen, på över 70 kronor. En ytterligare nedgång är visserligen att vänta på grund av den nu beslutade nyemissionen. Men distriktsstyrelsen tror på Wallenberg och har bestämt att följa upp sitt engagemang genom att ta sin del av de nya aktierna, som kommer att kosta 20 kr stycket. Den bedömer att det hela är en god affär.

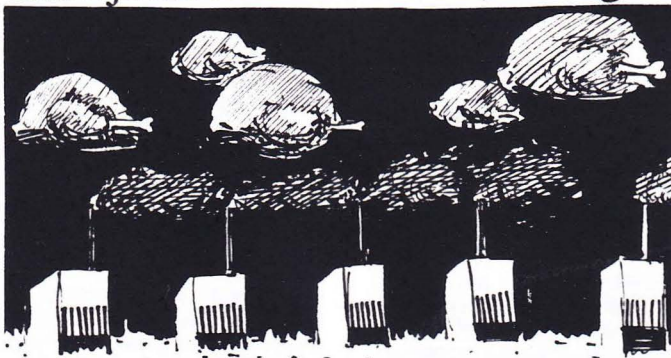
Allvarligt talat: det handlar inte om spekulation. Aktieposten köptes i våras för att partiet skulle kunna agera på S-E-bankens bolagsstämma. Det gjorde vi med den äran genom vårt ombud Johan Lönnroth, vice partiordförande och medlem av riksdagens finansutskott. Den som inte har läst Johans roande rapport i tidningen Vänsterpress har kanske noterat det beröm som han fick av Sydsvenska Dagbladets börskrönikör. Nu förestår en extra bolagsstämma och en chans till agerande.

När full propagandaeffekt så småningom har uppnåtts ska aktierna säljas. Behållningen bör enligt distriktsstyrelsens principbeslut gå till något lämpligt solidaritetsändamål.

"Känner ni stanken från Enskilda Banken", skanderade den skånska vänstern för 25 år sen utanför tennisstadion i Båstad. Nu har alltså samma vänster köpt in sej i Enskilda Bankens efterföljare.

- Kanske inte Barsebäck först

Intervju med Rolf L. Nilson, riksdagsman (v) från Skåne

- Du sitter i riksdagens näringsutskott och har varit med om att diskutera bankaffärer. Hur ser du på vänsterpartiets aktieklipp i S-E-banken som vi skriver om härintill?

- Partidistriktet är att gratulera till den ökade förmögenheten. Men låt oss inte glömma att den våldsamma uppgången till stor del beror på att den svenska ekonomin är i olag. Banken har förbättrat sitt resultat genom att skinka sina kunder med hjälp av räntegapet - låna in billigt och låna ut dyrt - och genom nya och höjda avgifter. Den dåliga räntan har i sin tur lockat över kapital till aktiemarknaden, och bankerna tjänar stora pengar på förmedling när det är högtryck på börsen.

- Det stora räntegapet visar att konkurrensen inte fungerar mellan de svenska bankerna. De tycks samordna sina räntor och avgifter. Ännu värre monopol lär det bli om ryktet talar sant att Handelsbanken ska få köpa Gotabanken. Jag tycker att staten borde behålla Gota så länge för att sen kanske sälja den till någon utländsk storbank. Då först lär vi få den konkurrens som är till nytta för bankernas småsparare och smålånare.

Kärnkraften

VB sitter och pratar med Rolf om mer eller mindre aktuella näringspolitiska och ekonomiska ting. Till det aktuella hör kärnkraften. En reaktor i Oskarshamnverket har så svåra skador att det kommer att ta ett år att reparera den.

- Det vill Sydkraftchefen Göran Ahlström göra, och det är att demonstrera förakt för den politiska processen. Blir det som han vill så får vi i praktiken en ny

reaktor i ett gammalt skal. Men kvar står ju beslutet från 1980 att kärnkraften ska vara avvecklad senast år 2010.

Reaktorn borde i stället skrotas. Därmed finns det skäl att ändra vänsterpartiets linje att nedläggningen ska börja i Barsebäck, av hänsyn till det kraftverkets utmanande läge. Vi har överskott på ström trots att kärnkraften har gått på halvfart i ett års tid, så nu är det ett utmärkt läge att börja avvecklingen. Ännu fortare kan det gå om vi med skattens hjälp höjer elpriserna till t.ex. tysk nivå. Då kan alternativet få en verklig chans. Fliseldningen har fått ett visst uppsving på sistone men det är fortfarande bara småpotatis.

Jas fel storprojekt

- En annan aktuell fråga med näringspolitiska dimensioner är Jas-kraschen. Är den ett exempel på att projektet är för stort och komplicerat för Sverige? Borde vi importera stridsplan, som finnarna?

- Vänsterpartiet har alltid kritiserat de dyra satsningarna på flygvapnet. Fast så länge det finns en majoritet bakom de satsningarna behöver det inte vara fel att satsa svenskt. De tidigare svenska stridsplanen har ju tekniskt sett varit rätt lyckade. Det beror nog inte minst på att det har funnits en kompetent beställare.

Men motsvarande kompetenta, statliga beställare har funnits också i form av t.ex. Televerket och Vattenfall. Därför skulle man önska att de verkliga satsningarna hade skett på något civilt projekt. Vissa storprojekt kan vara positiva, bl.a. av psykologiska skäl. Men ska det byggas

monument så bör de inte vara militära. Det är otidsenligt.

Stort och smått

- Du talar om storsatsningar. Men vänsterpartiets nya program innehåller ju en ny och mycket positiv syn på småföretagen.

- Vi behöver bägge sorterna. Det finns inget enkelt snabbrecept för att få fart på den svenska industrin och minska arbetslösheten. Framför allt behöver industrin på olika nivåer förnyas, både när det gäller produktionsmetoder och produkternas utseende. Där har de svenska industriledarna allmänt sett varit dåliga. De tjänade för mycket pengar på åttiatalet och kunde syssla med tennis och golf medan fabriker i stort sett skötte sej själva. Ett tydligt exempel på dålig förnyelse är Volvo. Nu har de beslutat att satsa på sin största och lyxigaste modell, och det måste bero på att de räknar med att de svenska tjänstebilarna fortfarande ska subventionernas skattevägen. De förlitar sej alltså på staten, trots allt tal om motsatsen.

Ny fart på byggena?

- Dagens tidning innehåller nyheten att det är en skånsk kommun, nämligen Staffanstorp, där det byggs mest i landet i dag om man jämför med folkmängden. Också i östra Lund ser man många byggkranar. Håller byggkrisen på att vända?

- Attitalsruschen kommer aldrig tillbaka. Fortfarande står enormt många kontor tomma, och när det gäller bostäderna hör jag till dem som vill understryka att vi i Sverige har världens största och bäst utrustade bostäder. Det är inte rimligt att vi ska öka på den standarden ytterligare.

- Men kan man inte höja kvaliteten på annat sätt. Ingela Thalén (s) har ju nyss talat om ett stort program för att bygga bort de allergiskapande miljöerna och minska energiförbrukningen.

- Det är utmärkt. Men i praktiken har socialdemokraterna hittills inte visat någon vilja på det området. När det gäller miljö och energi ligger de fortfarande efter vänstern i sitt tänkande.

Olof Norborg, valombudsman

På sitt sammanträde i söndags utsåg vänsterpartiets distriktsstyrelse valombudsman. Det fanns flera goda kandidater men styrelsen hade tämligen lätt att enas kring Olof Norborg, Lund. Han tillträder jobbet den 1 september.

Olof Norborg sitter i vänsterpartiets styrelse i Lund som kassör. Han representerade ett år partiet som suppleant i fullmäktige, har suttit i socialnämnden och haft flera andra uppdrag. Men hans tyngsta formella merit är de tre åren som ombudsman i Ung vänsters (dåvarande Kommunistisk Ungdom) Skåne-distrikt.

Mary-Anne Börje finns kvar på distriktsexpeditionen som funktionär till någon gång under våren. Det är distriktsstyrelsens mening att Olof i början mest ska arbeta ute i fält, med att hjälpa, stärka och bygga upp lokalorganisationer. Det är nog ett stort jobb eftersom medlemsantalet och aktiviteten inte alltid är vad de har varit. Så det var naturligt att VB frågade Olof: tror du det går att göra något?

– Annars hade jag inte sökt jobbet. Inte minst på grund av partiets för tillfället svaga stöd i opinionen tycker jag att det känns som en utmaning att arbeta med valrörelsen. Jag har det senaste halvåret starkare än på länge känt att vänsterpartiet verkligen behövs. I den kommande valrörelsen tror jag att ett tungt argument för att rösta v kommer att vara att man därmed säger nej till den borgerliga politiken utan att för den skull ge sitt stöd åt den betongpolitik som riskerar att bli följd av om socialdemokraterna ensamma blir alltför starka eller går i allians med folkpartiet.

– *Du får hela Skåne som arbetsfält. Hiitar du?*

– Jag har bott här hela livet (dvs sen 1960) och lärde mej mycket under åren i KU. Inte minst hur man tar sej fram med allmänna kommunikationer. Jag har körkort men åker helst kollektivt. Då kan man jobba samtidigt.

– *Du har utöver studierna haft olika mindre jobb och uppdrag. Ett var att undersöka kunskaper om landstinget. Vad tror du om landstingspolitikens möjligheter? Vänsterpartiet har ju inte representation i något av Skåne-landstingen.*

– Vänsterpartiet borde ha stora möjligheter att vinna nya väljare i landstingsvalet om bara politiken blev mer känd, det är ett intryck som jag fått när jag träffat folk i vården. Vi behöver förstås ta fram ett slagkraftigt landstingspolitiskt program och göra landstingsfrågorna synliga

i valrörelsen. Hur? Kanske speciella flygbladsutdelningar i bostadsområden.

– *Det låter traditionellt.*

– Det är sant, och egentligen efterlyser jag nya grepp i det utåtriktade arbetet. Jag tror att våra valrörelser ibland har lidit av en övertro på det skrivna ordet. Vi borde gå mer in för att få kontakt med människor. Moderata ungdomsförbundets exempel från föra valet då man ringde upp förstagångsväljarna är intressant. Men jag tror också att våra valarbetare behöver få bättre kunskaper om partiets politik på olika nivåer.

– *Du är från Lund och det finns ju en gammal skepsis mot folk härifrån på en del håll ute i distriktet. Bl.a. har man undrat hur du ställer dej till en svensk EG-anslutning.*

– Som anställd av vänsterpartiet är det min uppgift att föra fram dess EG-kritiska politik. Men det passar mina egna åsikter i frågan. Jag har en viss förståelse för dem som ser EG som ett vänsterprojekt, men tycker att de är orealistiska. Inget i dag tyder på att vänstern skulle få majoritet i EG eller i de stora EG-länderna. I det läget väger de demokratiska och neutralitetspolitiska invändningarna mot EG över.

– *Ditt jobb kommer till stor del att ligga på kvällar och helger, när partimedlemmarna är tillgängliga. Hur ser du på det?*

– Det passar mej bra. Vi har en liten dotter hemma och min sambo ska snart börja jobba deltid igen. Det betyder att jag får vissa dagar får sköta hemifrån men i regel kan vara ute på udda tider. Jag tror också att det behövs flexibla insatser även på annat sätt. När valet närmar sej lär det t.ex. inte räcka med fyrti timmars arbetsvecka.

Nästa vecka börjar alltså Olof Norborg sitt nya jobb. Man kan nå honom på telefon 046-306355.

Gr

Lars-Göran Mann, välkänd för trogna VB-läsare för sina satiriska teckningar under sign Manne, ställer ut på Galleri Skånes Konst vid Lilla Torg i Malmö 28/8–18/9. Vernissage på lördag kl 12–16 och söndagsöppet på galleriet på sönd 28/8 kl 12–15.

Resebrev från nytt land:

Eritrea

Lund och Asmara, Eritreas huvudstad, har så mycket gemensamt att de skulle kunna slå en bro av vänskap mellan sig.

Ett centrum med få bilar och många fotgängare, dominerat av en stor kyrka. Ett universitet, en marknad. Fast i Lund finns inga kameler kring marknaden och åsnorna är av en annan ras.

Eritrea har formen av en spetsig hatt på norra Etiopien, med en smal ökenremsa ner längs Röda Havskusten. Självständigheten i maj i år betydde att Etiopien i ett slag blev utan havskust. I bästa fall betyder det att storebror, själv illa tilltygad efter att ha förlorat ett 30-årigt krig, nu försöker vara snäll mot lilla Eritrea. Det behöver den nya staten. Eritrea måste i bokstavlig mening börja från noll. Industrin är från mellankrigstiden, och varken Haile Selassie eller hans efterföljare slogs någonsin av tanken att försöka vinna eritreanernas lojalitet genom att bygga upp ett livskraftigt samhälle. Efter en capuccino en tidig morgon i ett av Asmaras många italienska kaféer, kliver vi in i den lilla charterbussen, redan fylld med eritreanska helgresenärer. Målet är hamnstaderna Massawa, drygt 7 mil österut fågelvägen och 2,5 km neråt. 4-5 mil serpentinväg inleder resan, genom dramatiska bergsmassiv och svindlande raviner.

Italienerna koloniserade Eritrea från slutet av 1800-talet till 1941. Deras vägar är än idag de som gör det möjligt att färdas med bil i landet. Den verkliga utmaningen var säkert järnvägen, som med mängder av tunnlar och broar tar sig ner från Asmaras högplatå. Med otgrundlig vishet rev förre diktatorn i Etiopien under 70-talet upp hela rälsen, kanske för att smälta den till militär hårdvara. Dryga tio år senare hade hans jättearmé förlorat Massawa, och då bombade hans plan den staden sönder och samman.

FN, som 1950 beslöt mot självständighet och för federation med Etiopien, borde idag leva upp till sitt ansvar. Men ännu finns ingen Marshallplan formulerad. Givarna, med Världsbanken som samordnare, tar tid på sig att tycka färdigt. Inte ens litet pengar till reparation av Massawa-vägen har de släppt till. Den vägen är hårt utnyttjad. Tunga långtradar möter vår lilla buss i hårmålsvägar, lastade med katastrofvaror till svältdrabbade provinser i Etiopien. Nästan all import till Eritrea går samma väg.

Det skulle säkert gå utmärkt att vandra genom bergen, även för andra än landets egna invånare. Järnvägsbanken glimtar då och då till, och vi ser för oss Vandringssektionen sjungande traska i tunnlar och över broar, från Asmaras svala luft till Röda Havets tropiska värme - fast avstånden mellan

kaféerna skulle nog dämpa dess käckä uppsyn...

Om man fått blåsor i fötterna bör det vara möjligt att hyra en kamel och göra en värdig entré till något av Massawas fina små kaféer. Där bor folk i utbombade hus, med brist på vatten och el. Ändå tyckte vi oss känna en viss stolthet bland invånarna. De hade överlevt, och de hade vunnit.

Bland sjunkna fartyg och tysta gamla hamnmagasin guppar en modern segel-katamaran, kanske tillhörig en välbetald biståndare. Helt andra farkoster fann vi bakom en hög mur: snickare och båtbyggare rustade sina dhows, som snart skulle vända latinseglet i vinkel mot vinden och börja segla fraktfart på Röda Havet. Entreprenörandan var påtaglig, precis som jag upplevt den i Mocambiques hamnstad Beira mitt i det landets värsta depression. Inga motorer behövs, ingen bensin, vind finns för det mesta och på havet finns alltid tid.

Ett sommarbrev ska inte belastas med funderingar över politik och utvecklingsstrategi. Själv kände jag att de dimensionerna var väl så spännande som naturdramatiken. Vi får kanske ge oss till tåls ett litet tag till, men nog finns det utsikter att Eritrea kan bli ett nytt mål för politiska turister!

Bertil Egerö

Vänsterpartiet upprepar sig

I ett uttalande i samband med haveriet i Stockholm upprepade vänsterpartiets Gudrun Schyman partiets 20-åriga krav att JAS-projektet skall läggas ner.

– *Vi känner ingen glädje över att planet störtat. Bara en oändlig tacksamhet över att kraschlandningen mitt i Stockholms innerstad inte blev den katastrof den kunde ha blivit, sade Schyman.*

Hon krävde vidare utredning från en oberoende medborgarkommitté, fri från det försvarspolitiska etablissemangen.

En annan fråga är lämpligheten över huvud taget att hålla flyguppvisningar mitt över en tätbefolkad stad, påpekas det i uttalandet, som av någon otgrundlig anledning inte uppmärksammats vare sig i press, radio eller TV.

Aktivistkonferens i Karlstad 24-25 september

EG/EU-konferens i samarbete med Ung Vänster. Troligen blir det vår nye valombudsman (Olof Norborg) som reser i sällskap med ännu en person från Skåne-distriktet.

Ytterligare några rader från Hjertasjölägret

Wilket gäng vi var som tältade tillsammans under den kanske regnigaste veckan i somras! Allting flöt, i ordets dubbla bemärkelse. Det var en stor lycka att ha "kökstjänst" ty i köket var det både torrt, vamt och trevligt.

Mellan regnskurar, åtande, läsandande, schackspelande, musiceerande och fiskande hade vi vuxna förmiddagsdiskussioner. Bengt Hall inledde diskussionen om Kvarnby folkhögskola. Vi fick information om den betydelsefulla verksamheten där, och vi diskuterade hur viktigt det är att vi alla är med och utformar och utvecklar skolan. Samt naturligtvis bildar oss. Vänsterpartiet visar i dag inget större intresse för verksamheten i Kvarnby vilket är synd, för där finns möjligheter.

Bernt Lundgren inledde om handikapputredningen och Vilmer Andersen ledde diskussionen om SF i Danmark och EG. Jörn Svensson besökte oss med temat "Vem ska nu ta ledningen?" och lyckades tända i varje fall herrarna till en intensiv diskussion. Många deltagare hade ifrågasatt Jörns medverkan men det blev intressant. Själv tillbringade jag sistnämnda förmiddag tillsammans med några andra tappra vuxna och barngruppen med att sjunga "Björnen sover" samt med snigel- och

grodstudier i regnet. Barngruppen avslutade med en jättemålning som kom till tack vare Nitas planering och barnens entusiasm.

Sist men absolut inte minst vill jag nämna Carin Högstedt från Växjö som berättade om "Dackes döttrar", ett gäng kvinnor som under "lösa" former organiserar sig mot orättvisorna. Ett samarbete med socialdemokrater, miljöpartister, vänsterpartister och fackligt aktiva. Glada blev ju vi från Malmö som precis har börjat med "Näthossorna", med samma målsättning. Carin hade med sig Lennart Värmbysom det också var trevligt att träffa. (Vid elden försökte vi enligt planerna fortsätta diskussionen om kvinnofrågorna vilket visade sig ganska omöjligt.)

Annars tillbringade vi lägereldskvällarna med fortsatta diskussioner eller sång. Vädrets makter visade sig vänliga mot oss i kvällningen, och det var bara en gång som sagan vid brasan fick ställas in.

Sammanfattningsvis från en ganska nytillkommen lägerdeltagare: Jag är imponerad av barnen, små och stora, som hade så trevligt trots vädret, och av oss vuxna som inte heller gav upp. Men vi som ställde in oss psykiskt mot regnet övervann det, som Finn uttryckte saken.

Kärnkraftens välsignelser

Storskarven (*Phalacrocorax alba*) är på stark tillväxt i Skåne, meddelar rubrikerna. Det är hemskt roligt och det har gått snabbt. Sommaren 1991 häckade den i Skåne för första gången på 100 år och nu finns det redan många hundra bon. Det tråkiga är att alla inte blir lika glada – ni har väl läst om motorsågsmassakern uppe i Kalmarsund där en markägare gick lös på en träboende koloni och sågade ner boträden med tusentals döda fåglar som resultat. Skarvarna uppe på ostkusten kallas ibland mellanskarvar, men det tycks inte vara en annan art utan bara en annan ras som mest skiljer sig genom att de blir vitare på halsen i vinterdräkt.

I Skåne verkar storskarven lika ofta häcka på marken, på ställen som Gråen utanför Landskrona och Eskilstorps holmar nere vid Foteviken. Första häckningen i Skåne kom i Ellestadsjön och där är nu en stor koloni. På 1800-talet fanns det sådana kolonier också i Sövde- och Krageholmsjöarna, men de förföljdes och försvann. Skarvarna är ovanligt hårt utsatta för mänsklig förföljelse. En del tycks ogilla att de skiter ner sina boträd så att träden dör, medan andra hävdar att de åter upp ålen. Vad gäller det senare är fakta omstridda: undersökningar visar att de åter mest mört, men hittar de en ål så spottar de väl inte ut den. Gemensamt för skarvhatarna tycks vara den självklart imperialis-

tiska hållningen: här ska inte komma någon jävla fågel som stör mig. I Sverige subventionerar vi fiskare och bönder med många miljoner årligen, och då kunde man möjligen tro att de kunde svara med en attityd mot en fauna som inbegriper storskarvar och vargar, men så är det inte.

Men varför ökar då storskarven? Tja, jag hörde Christer Persson, författaren och ornitologen, prata om det i vintras i samband med hans besök på föreläsningföreningen i stan. Storskarven finns lite allmänt i Östersjöområdet och det har varit en tidsfråga innan de etablerade sig i Skåne vill jag minnas att han sa. Men intressantast var att förutom de senaste milda vintrarna så har kärnkraftverken med all säkerhet bidragit till expansionen. Storskarven som annars får dra söderut kan nu hålla sig vid de stora varmvattenutsläppen utanför Barsebäck, Ringhals och Oskarshamn och peta i sig den småfiska som attraheras. När våren kommer kan den snabbt gå till häckning och få sina ungar överlevande och självförsörjande. Det är nog dags för en omvärdering av det moderna samhällets förhållande till faunan. Allt är inte elände.

Sten H.

Från Tappan

Här går man omkring i fattiglyckan, under tidig "post-cold-war-era", och funderar på vad man skall göra av alla gula växter som drar till sig bin och getingar. Ska man kunna kapa några stånd här och där utan att få dåligt samvete?

Sambon har en välordnad trädgård där kulturväxterna genom sin mångfald kväver eventuella uppstickare från den vilda växtvärlden, men på mitt område är det nästan tvärtom. Från järnvägsbanken anfaller ständigt nya horder av kvickrot, maskros, tistlar och otaliga grässorter. Med nöd och näppe håller jag några jordområden öppna för de växter jag planterat.

Snart är jag den ende entusiasterna på denna halvt illegalaremsa utmed järnvägen, där tidigare åtminstone åtta tomter varit uppodlade. Och min ende granne har nu börjat bli gammal och skruttig. I år satte han bara ett lökland.

Om grannen inte vill klättra över staket och gå över andras koloniotomter måste han springa över järnvägsspåren. Det kan vara lite nervöst, när man ser dåligt och har trötta ben – men han gör det. Farligt är det inte direkt för man har god sikt, risken är betydligt större att

gå över gatan vid exempelvis Lunds järnvägsstation.

Pinsam händelse

Häromdagen blev jag upptäckt av en pågatågsförare när jag, på stort avstånd, korsade spåren. Han körde fram och stannade, medan jag inte ont anande börjat plocka björnbär. Jag fick mig en avbasning och sen hörde jag hur han förklarade ingripandet för passagerarna.

Ja, det är ett tufft jobb att odla sin fattiglycka, det går minsann inte att på grusad gång cykla fram till en snickrad grind, som sambon kan göra.

Men sambon har andra problem. Dörren till stugan håller på att rasa ihop och det är svårt att veta hur man ska få tag i en likadan. Ett annat problem är att få plats med allt i den lilla kolonistugan. Snart finns det inga sittplatser – men det är väldigt hemtrevligt.

Själv har jag bara en rutten och halvt överväxt redskapslåda att förvara mina ägodelar i, å andra sidan är det nog bara bra att den ser obetydlig ut för världen, för då lockar den inte till sig tjuvar. Ett och annat redskap har förstås försvunnit genom åren, men lite har i alla fall blivit kvar. För övrigt arbetar jag mest med händerna. Det sticks och kliar efteråt, men det luktar också gott av kryddväxter som jag kommit åt av misstag.

Allmänna läget

Sen regnperioden infann sig har det växt bra i rabatterna. Fast mycket krusbär blev det inte. Däremot en hel del hallon och vinbär, jordgubbar och smultron. Det tycks bli en stor skörd av äpplen och päron, de håller just på att bli ätbara. Då och då dunsar ett äpple ner och när det hamnar i en buske låter det som om en igelkott och något annat djur rörde på sig. När man är i naturen reagerar man kraftigt på alla ljud, jägaren inom är inte död, tror jag mig förstå. (Stadens ljudkulis är inte lika intressant, trots att den borde vara det, för här lurar ju faror. Jag har för övrigt numera för det mesta min Walkman på mig i stan och litat på synsinnet för att orientera mig. Hitintills har det gått bra).

Ett bra björnbärsår tycks det bli. Mina vilda, taggiga snår har givit stora bär sen några veckor. Sambons kultiverade art har just börjat ge sina första bär. Det är ett imponerande snår, som tyvärr lockar till sig områdets barn, så på utsidan mot grusgångarna finns det bara kart. De mogna bären tar små barnahänder hand om.

Finn

Höstkonferens 2 oktober

på Bokebergsgården i Hässleholm
Inledare: Maggie Mikaelsson, partisekreterare och Klas Ek, landstingspolitisk sekreterare från Stockholm. Som ersättare för Magnus Eriksson, som givit återbud kommer någon från SF i Danmark. SF blev ett tioprocents-parti genom att helhjärtat ägna sig åt den lokala politiken. Vi kanske har något att lära av dem?

Regionkonferens i Växjö 10 oktober

Minst en deltagare från varje lokalorganisation. Anmäl till DX vem som utsetts. Det räcker om det sker under september månad.

Fyrahundratrettiofem tusen

kostade valrörelsen 1991 – det är pengar det – nästan hälften av beloppet utgjordes av medlemmarnas välvilliga inbetalningar till Socialistiska Stödfonden under tre år.

Lite sämre med välviljan under det här året – där felar fyrtioåttatusen åttahundra femtiofem kronor av den summa som bud-geten vill ha till livs!

Ethundratjugofem kronor per medlem och år – visst finns det en sån väl-(val)-vilja?!

Rökt färskost

På danska ön Fyn – där sagoberätaren H C Andersson är född – är en "nationalrätt" den rökta färskosten. När jag var barn i slutet av 50-talet, bodde vi på Fyn några år. Då blev jag ofta skickad till "Brugsen", Konsums danska motsvarighet, för att köpa "rygeost" till lunchen. När jag kom till affären vid 12-slaget fanns det alltid ost, men var den inte precis nyinkommen fick jag vänta. "Din mor blir inte nöjd om du kommer hem med ost, som var frisk i morse och inte nu till lunchen!" I resten av Danmark går det nu också att köpa "Fynsk Rygeost", men den helfärska blir ett minne blott. Tur har man om den är från samma vecka.

Rök själv!

Men helfärska kan man ändå få den, men bara om man gör den själv. Min mormor var från Fyn och rökte ost varje dag från april till oktober. Det föregick över en gammal zinkhink som var ställd upp och ner och där bottnen var borttagen. Hinken fylldes med råghalm och brännässlor som legat i vatten från det de plockades på morgonen tills de skulle användas till lunchen. Det berättades för mig att man för i tiden rökte på halmen från trätofflorna, då den var lagom fuktig, men om det stämmer kan jag inte garantera.

Emellanåt hände det att mormor betrodde oss barnbarn med att fullborda rökningen som fordrar noga övervakning; elden får absolut inte brinna genom nässlorna, då blir osten förstörd. Om nässlorna torkar kommer ingen rök men för mycket värme. Blir det för fuktigt slocknar elden.

Det senare hände någon gång för min kusin, men inte skulle han ge upp för det. Nej, han tog en kopp fotogen och slog på underifrån. Ingen upptäckte något förrän man smakade på osten vid bordet!

Receptet

Men nu skall du få receptet på min skånska tillämpning av rögeost:

2 liter vanlig filmjölk
2 dl Crème Fraiche 34% (kan ersättas av 17% eller uteslutas)
2 tsk salt
grovmalen svartpeppar
kummin, gräslök

Filmjölken värms med Crème Fraichen och saltet i en kastrull under omröring tills den börjar ysta sig. (Vasslan skiljer sig från ostmassan, du kan doppa fingret i den, det är varmt men du bränner

dig inte 55-58 gr). Ju högre temperatur desto fastare ost – jag vill inte ha den för fast, men det är en smaksak.

Häll det hela i en silduk – t ex den du saftar bär i eller i en gasbinda – och låt den stå tills vasslan har runnit av, vanligen ett par timmar. Lägg den försiktigt upp på en tallrik, den smuler så lite som möjligt. Strö över svartpeppar sen kummin till det ligger helt tätt över osten.

Vänd den nu försiktigt över på ett finmaskigt galler, (t ex ett sånt runt stänkskydd för stekpannor som finns att köpa på Konsum) och sätt en bunke över.

Sen är det dags att röka

Tag en plåthink el dyl utan botten och av metall. Vänd upp och ned på den och packa den med halm ca 2/3 upp (råg- eller träskohalm är inget måste). Täck med våta nässlor, maskrosblad eller vad du har av gott grönt. Elda från undersidan och sätt på osten i 8 till 10 minuter. Men se till att det inte bränner igenom! Om det skall till det lyfter du av osten och kommer på lite mer vått grönt och fortsätter tills undersidan har fått en fin whisky-färg.

Og så en Carlsberg!

Nu äter du osten, gärna medan den fortfarande är ljummen, på bröd som du bakat av vasslan från förra gången du gjorde ost, och gott vetemjöl. Skall jag vara ärlig med det sista – vetemjöl – så har jag alltid tidigare trott att miljövänligt odlat och specialmalet mjöl var något man tog till för miljös eller för pietetens skull. Men jag har erfarat att om man bakar på mjöl från Berta Quam i Halland – det samma gäller säkert för många andra "möllor" med utsökta råvaror – så får man ett betydligt bättre bröd än om man hade tagit själv de dyrare varianterna från en normal affär. (Jag får inget från Berta Quam för att skriva detta!)

Klipp över rikligt med gräslök och/eller skär lite rådisor över och drick en kall öl till!

Jeppe på Bjerget

Sena hågkomster

Från välunderrättad källa meddelas att Hilding Hagbergs memoarer antagits av Carlssons förlag. De innehåller bl.a. en del barndomsminnen från gruvsamhället Malmberget, som VB:s läsare förra året fick några smakprov på.

Julpristävlingen 1980 avgjord

I Veckobladets julnummer 1980 (årgång 6) fanns en särskild bilaga, "Midvinterläsning" med lite trevligt pyssel och knäp för helgen. T.ex. kunde man förfärdiga en sprattelgubbe av kommunalrådet Lennart Ryde – på den tiden var vi ännu så plumpa. Dessutom erbjöds en liten julnöt för helgen. Den gick ut på att man skulle försöka hitta ett heltal n som är större än två så att det fanns positiva heltal a , b och c så att $a^n + b^n = c^n$.

För $n=2$ är det lätt, tex är $3^2 + 4^2 = 5^2$, men hur är det för större n ? Alternativt erbjöds läsaren att försöka bevisa att det inte fanns några sådana n .

Vi fick tyvärr inte in några lösningar. Men som en service till läsarna vill vi nu meddela att problemet är löst. Enligt vad som förmålt har en engelsman, Andrew Wiles, verksam vid Princeton-universitetet lyckats bevisa att problemet inte är lösbart. Beviset lär vara på ca 200 sidor och bygger på ett lemma om elliptiska funktioner som tar ytterligare 800. Beviset har funnits tillgängligt i några månader och ännu har ingen lyckats hitta något fel i det.

Därmed torde pristävlingen kunna anses avslutad; priset var ovanskelig ära samt en penninggåva om kr 25.- Det förra torde redan ha tillfallit hr Wiles medan vi tänker innehålla de 25 kronorna för den händelse någon läsare kommer på ett kortare bevis, gärna så litet att det skulle rymmas i marginalen på en bok.

Tävlingsred.

Exit Elsie

Elsie Fromberg från Burlöv, mångårig medlem av distriktsstyrelsen, har hoppat av. Hon lämnar också sitt uppdrag i partiets flykting- och invandrarutskott men stannar t.v. i partiet och på sina kommunala uppdrag. Orsaken är partistyrelsens hantering av flykting- och invandrarprogrammet. Som medlem av utskottet var Elsie med om att formulera ett förslag, men på slutampen ansåg man sej bryskt överkörd av partistyrelsen och Elsie var inte ensam om sin reaktion.

Någon reaktion från partiledningen är ännu inte känd. VB återkommer när så blir fallet.

Drakfest på söndag

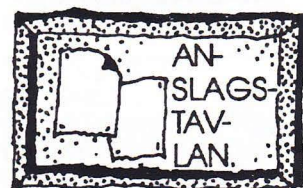
blir det på Gröningen i Klostergårdens centrum nu på söndag mellan kl 13 och 16. Vid dåligt väder flyttar man in under taket på köpcentrat.

På programmet står ponnyridning, dragspel, tipsrunda, drakbygge och dragkamp mellan bostadsrätter och hyresrätter.

Arrangerar gör Byalaget, de lokala hyresgästföreningarna, bostadsrättsföreningarna, Fritid Söder och Lundabygdens ABF.

Juniormusik

I Håkan Olssons reportage från vänsterorkestrarnas blåsarläger i Bodafors (VB nr 22) föll det tyvärr bort ett stycke om juniormusiken. Det var Ingemar Collmo som ledde en ensemble om ett 15-tal flickor och pojkar. Bästa verksamheten av detta slag på något läger var ett allmänt omdöme. Som utomstående lyssnare gladde man sej särskilt åt att klarinetten, som i ett antal år varit ute bland unga, tycks vara på väg tillbaka. Ensemblen mönstrade hela sex negerben.

Bortskänkes:

Stor, gul, v acker akvariefisk.

Säljes:

Akvarium 30 l, div tillbehör 100:-
Akvarium 70 l, div tillbehör 250:-
Olga Schlyter 046-14 75 05

MÖTE MÖTE

KOMPOL inget möte må 30.8

RÖDA KAPELLET Sö 29.8 kl 18.45 rep på Kapellsalen, Odeum. Rep med Birgit inför kulturnatten. Viktigt att de som skall spela på kulturmatten deltar i repet. Nästa söndag rep med skådespelare.

VECKOBLADET

Detta nummer gjordes av Finn Hagberg och Gunnar Sandin.

Tel. red. onsd e 18:
046/11 51 59
Fax : 046/14 65 82

Kontaktredaktör för nästa nummer: Gunnar Sandin, tel 13 58 99. Vid utebliven tidning ring Rune Liljeqvist 046-13 82 13 el. 11 50 69